

Secció III. Altres disposicions i actes administratius

CONSELL DE GOVERN

1531

Acord del Consell de Govern de 16 de febrer de 2024 pel qual es concedeixen els premis Ramon Llull del Govern de les Illes Balears per a l'any 2024

El Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears és una distinció que té per objecte honorar i distingir, de manera individual o col·lectiva, les persones físiques o jurídiques que han destacat dins el territori de les Illes Balears pels serveis prestats en els àmbits cultural, esportiu, jurídic, empresarial, cívic, humanitari, d'investigació, de l'ensenyament i lingüístic.

El Decret 3/2014, de 10 de gener, pel qual es regula el Premi Ramon Llull del Govern de les Illes Balears, estableix que s'ha d'atorgar mitjançant un acord del Consell de Govern, tenint en compte la proposta de concessió de les distincions feta pel Jurat —de la qual el Consell de Govern, en el cas actual, es va donar per assabentat en la sessió del dia 9 de febrer de 2024— i, també, directament a proposta del president o presidenta o de qualsevol membre del Govern quan es donin les circumstàncies excepcionals que així ho justifiquin.

Per tot això, ateses les deliberacions del Consell de Govern en la sessió del dia 9 de febrer de 2024, i a proposta de la consellera de Presidència i Administracions Públiques, en la sessió de 16 de febrer de 2024, el Consell de Govern adoptà entre d'altres l'Acord següent:

Primer. Concedir els premis Ramon Llull del Govern de les Illes Balears a les persones següents:

Maria José Massot Ramis d'Ayreflor (a títol pòstum)

Maria José Massot Ramis d'Ayreflor (1952-2023) fou arxivera i una gran especialista en història del moble de les Illes Balears. Prestigiosa historiadora i investigadora, va dedicar la seva vida professional al món de la cultura i el patrimoni. Al llarg de la seva vida va fer valuoses investigacions que van marcar el camí per la percepció i conservació de béns patrimonials, documentals i immobles. La seva trajectòria inclou una llarga trajectòria en arxius municipals de diverses poblacions de Mallorca, més endavant a l'Arxiu del Regne de Mallorca i finalment a l'Arxiu de l'Ajuntament de Palma, on dugué a terme una llarga tasca de conservació del patrimoni documental. Va destacar per la seva obra *El moble a les Illes Balears, segles xiii-xix*, publicada el 1995, en què inventaria i analitza el ric patrimoni moble de les grans cases senyoriales de Mallorca al llarg de la seva història.

És una figura imprescindible per entendre la mateixa raó de ser de Can Balaguer: des del rigor científic més escrupolós, aquesta historiadora i arxivera va aportar els continguts bàsics per a la museïtzació d'aquesta casa, i va localitzar i interpretar exhaustivament la documentació que ens va permetre conèixer les seves transformacions des del segle xv fins a l'actualitat.

Destaca la seva transcendència en la investigació, conservació, divulgació i promoció del patrimoni immobiliari, documental i especialment del mobiliari (aquest darrer continua sent de referència i consulta obligada per als especialistes).

La pèrdua de Maria José Massot deixa un buit important en la comunitat cultural de les Illes, però el seu llegat perdurà a través del seu treball i dedicació incansable.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria i contribució substancial a la cultura i el patrimoni de les Illes Balears i de la seva contribució substancial en el camp de la investigació, conservació, divulgació i promoció del patrimoni immobiliari, documental i del mobiliari.

Enric Benito Oliver

Enric Benito Oliver és un metge oncòleg destacat i una de les figures més reconegudes en l'àmbit de les cures pal·liatives, tant a escala nacional com internacional. Aquest professional de 78 anys manté un compromís actiu amb l'educació, continua impartint classes en diverses universitats i du a terme investigacions en l'àrea de les cures pal·liatives. Com a membre d'honor de la Societat Espanyola de Cures Pal·liatives (SECPAL), ha contribuït significativament a l'avenç d'aquest camp. A més, és el creador del Fòrum Iberoamericà d'Espiritualitat en Cures Pal·liatives, una iniciativa que destaca la importància de l'espiritualitat en el tractament dels pacients en fases terminals. La seva carrera inclou la publicació de més de 91 treballs científics, que demostren la seva profunditat de coneixement i dedicació a l'àmbit assistencial. La seva visió de la medicina el converteix en un exemple inspirador per a professionals de la salut de tot el món.

Premi Ramon Llull per la seva trajectòria en el món de la medicina i per la seva tasca encomiable en el camp de la investigació en l'àrea de les cures pal·liatives.

Galeria Xavier Fiol (35è aniversari)

Xavier Fiol és un reconegut galerista i un referent en la promoció i difusió de l'art contemporani a les Illes Balears.

L'any 1989 es va fundar a Palma la Galeria Xavier Fiol, que centra la seva activitat en la promoció de les noves tendències d'art contemporani.

A l'estiu de 2014 es va inaugurar a Alaró un espai per desenvolupar projectes amb un marcat caràcter experimental i amb una atenció personalitzada al públic amant de l'art.

Fundat al gener de 2016 amb l'exposició «Mil flors», de l'artista alemany Herbert Hamak, Madrid XF Proyectos és un nou espai d'art contemporani, un projecte dedicat a donar suport als artistes, comissaris i col·leccionistes. Madrid XF neix amb vocació de desafiar els models existents per interactuar amb l'art i els artistes a través d'un ampli programa d'exposicions, performances i instal·lacions.

D'ençà que es va fundar, la Galeria Xavier Fiol ha participat en fires d'art internacional i ha consolidat un programa que combina la projecció d'artistes joves emergents amb artistes consagrats. Amb una acció orientada a la projecció de l'art contemporani, organitza també esdeveniments culturals, com ara concerts de música, conferències i taules rodones.

La Galeria Xavier Fiol ha format part del consell directiu de la fira Artissima de Torí, així com del comitè organitzador d'ARCO a Madrid. Així mateix, ha participat en fires d'art contemporani internacional com Artissima (Torí), Art Miami, ARCO Madrid, Art Cologne, Artefiera-Bolonya, SP Art-São Paulo, Art Lima, entre d'altres.

El seu promotor, Xavier Fiol, és membre fundador d'AIGAB i Art Palma i ha estat president de totes dues associacions professionals.

Mitjançant la seva trajectòria ha defensat l'espai de la galeria com a lloc de debat sobre el vessant intel·lectual de l'art.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria en la promoció i difusió de l'art contemporani a les Illes Balears i pel seu compromís per apropar l'art a tota la societat.

Mater (60è aniversari)

L'any 1964, les germanes franciscanes filles de la Misericòrdia fundaren Mater. Eren conegudes com les *monges blaves*, en referència al color dels hàbits que vestien. L'organització nasqué amb la finalitat capdavantera de donar resposta sanitària i educativa a les necessitats de les més petites i vulnerables, amb els desitjos d'alleujar el seu sofriment i de restaurar la seva dignitat.

Des del començament fins a l'actualitat, Mater ha evolucionat i diversificat els seus serveis, de manera que s'ha convertit en una àmplia organització, la qual té aproximadament 450 professionals i més d'un mil·lenar d'usuaris.

A Mater s'atén de manera integral persones amb discapacitat, per fer front als diferents desafiaments que es presenten en la seva vida diària, des del naixement i durant tota la seva trajectòria vital, i es procuren serveis de qualitat. Per desenvolupar aquest projecte, Mater s'ha implantat a diversos punts de Mallorca.

La seva missió és millorar la qualitat de vida de les persones amb discapacitat i de les seves respectives famílies —facilitant la satisfacció de les seves necessitats— i aconseguir que tinguin una vida tan digna, plena i autònoma com sigui possible, amb els suports necessaris i les oportunitats de l'entorn.

Mater és una organització reconeguda pel seu compromís amb els aspectes següents:

- L'atenció integral i la inclusió social de les persones amb discapacitat i de les seves famílies.
- La implicació i la identificació del personal i dels col·laboradors.
- La qualitat i la millora contínua de l'entitat.
- La immersió i la col·laboració responsable amb l'entorn.

El valor fonamental de l'entitat consisteix a considerar la persona com a centre de la seva acció, des del respecte a la seva individualitat, dignitat, intimitat i dret a ser diferent.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva inestimable tasca humanitària d'atenció i inclusió social de les persones amb discapacitat i de les seves famílies.

José Antonio Fayas Janer

José Antonio Fayas Janer, nascut a Maó, és un destacat doctor en Enginyeria de Camins, Canals i Ports, i avui dia és un referent en matèria

hidràulica. La seva trajectòria professional i acadèmica l'ha portat a estar activament implicat en diverses institucions de Menorca. Ha ocupat càrrecs rellevants com a president de l'Ateneu de Maó, és membre fundador de l'Institut Menorquí d'Estudis (IME), membre de la Junta del Cercle d'Economia de Menorca i vocal del Patronat de la Fundació Rubió, entre d'altres. Va ser degà de la demarcació de les Balears del Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports de 2000 a 2006. Medalla de mèrit professional del Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports. El seu compromís amb el desenvolupament sostenible dels recursos hídrics, juntament amb la seva contribució a l'avenç de les pràctiques pesqueres i marítimes, el fa mereixedor del guardó.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva excepcional contribució al sector marítim i pesquer.

Es Baluard Museu d'Art Contemporani (20è aniversari)

El Museu Es Baluard, inaugurat el 30 de gener de 2004 i construït sobre el baluard de Sant Pere, representa el diàleg constant entre l'arquitectura contemporània del nou edifici i l'antiga muralla amb respecte a l'entorn patrimonial i històric que l'envolta i l'allotja.

El Museu disposa d'un fons de més de 700 obres d'art vinculades a artistes de l'àmbit de les Illes i de referència internacional.

Des de llavors, el nucli inicial dels fons del Museu —format per la donació i el dipòsit d'obres de la Fundació d'Art Serra, al costat de les obres dipositades per l'Ajuntament de Palma, el Consell Insular de Mallorca i el Govern de les Illes Balears— s'ha vist incrementat gràcies a l'ingrés d'obra en règim d'adquisició, donació i cessió temporal per part d'artistes, col·leccionistes i entitats.

A més de conservar i difondre la seva col·lecció, desenvolupa una programació que inclou exposicions temporals, activitats culturals i cicles educatius i de formació. Els principals artistes i moviments relacionats amb les Illes Balears suposen un corpus que va prendre forma des de la primera presentació de la col·lecció duita a terme l'any que es va obrir.

Després de vint anys d'ençà que es va fundar, el Museu Es Baluard s'ha convertit en el principal espai de conservació i difusió de l'art contemporani de les nostres illes, i és avui un referent per als nostres visitants, com també per a tota la societat de les Illes Balears.

Premi Ramon Llull per la seva inestimable contribució al món de la cultura.

Mallorca Palma Futsal

Fundació i primers anys

El Palma Futsal va néixer sota la denominació d'Associació Esportiva Manacor i es va fundar el 14 de juliol de 1998 amb Miquel Jaume de president. El club va començar a competir aquella mateixa temporada 1998-1999 a Primera Nacional B, en què aconseguí el campionat del seu grup i el consegüent ascens a Primera Nacional A. Els èxits van arribar ben aviat en forma de dos ascensos consecutius, atès que el segon any de la seva història va tornar a ascendir a la llavors anomenada Divisió de Plata. En dos anys el club va passar de néixer a plantar-se a la segona divisió del futbol sala, en què va debutar la temporada 2000-2001.

Vuit anys de plata abans de l'anhelat ascens

El Palma Futsal va començar com un projecte humil i format per un grup de gent de Manacor amb moltes ganes de treballar per aconseguir una entitat esportiva respectada i que esdevingués una referència de la comarca. En els primers anys, el club va aconseguir assolir cotes elevades, de manera que es va convertir en el primer equip de qualsevol esport a la comarca de Manacor que participava en una categoria nacional. L'entitat esportiva va fer un canvi definitiu cap a la professionalització en la temporada 2005-2006, quan va millorar la seva aposta esportiva i amb la clara ambició d'arribar a la màxima categoria amb jugadors importants que van formar una plantilla que va passar de lluitar per la permanència a intentar ascendir a la Divisió d'Honor.

L'ascens a Divisió d'Honor

El club va competir durant vuit anys consecutius en la Divisió de Plata fins que l'any 2008 va tocar la glòria amb l'ascens a Divisió d'Honor per primera vegada en la seva història, un fet històric per a l'esport balear. Manacor tenia un equip d'elit per primera vegada i el llavors anomenat Fisiomedia Manacor escrivia la seva pàgina més brillant fins aleshores. La temporada 2008-2009 va acabar en descens de nou a la Divisió de Plata, però el club va tornar a la Divisió d'Honor l'estiu de 2010 i fins avui.

Canvi de seu i creixement imparable

El club va decidir emigrar a Palma. La seva primera etapa a Palma, encara sota la denominació de Fisiomedia Manacor, va jugar al Velòdrom Palma Arena. Després d'uns primers anys de futbol sala al Palma Arena, la reobertura del Palau Municipal d'Esports a Son Moix va oferir l'escenari perfecte per perfeccionar l'obra i que l'afició l'acollís amb els braços oberts. El club va aprofitar el canvi per renovar-se novament i

canviar-ne la denominació, i es va passar a anomenar Palma Futsal. Des de llavors el creixement ha estat increïble en tots els nivells. Des del darrer ascens, el Palma Futsal ha jugat a Primera Divisió i les darreres quatre temporades ha jugat tant la Copa d'Espanya com el play-off pel títol.

La que ve serà la seva desena temporada a la millor lliga del món, és a dir, la meitat de la seva història. S'ha consolidat en la màxima categoria i s'ha convertit en un dels equips capdavanters d'Espanya que juga totes les fases finals. El seu millor any va ser la campanya 2015-2016, en què va jugar la primera final de la seva història. Va ser a la Copa del Rei, a Sevilla.

Crear una afició

L'èxit més gran del Palma Futsal és fora de la pista. El creixement social del club és extraordinari. Ha aconseguit creure un equip que és de tots els mallorquins. La gent s'identifica amb els valors d'un club que s'ha guanyat el respecte i la confiança d'una afició que va ser elegida la millor d'Espanya, que omple el pavelló en molts partits durant cada temporada i que cada any augmenta en nombre: Palma Arena, amb 7.000 persones en un partit, durant la temporada 2010-2011.

La mitjana d'assistència creix cada any per sobre dels 2.500 espectadors per partit. Més de mil persones van viatjar a la final de la Copa del Rei de Sevilla i tant ha estat el seu creixement que va ser triada com a millor afició d'Espanya la temporada 2015-2016. S'ha impulsat el futbol sala formant clubs i entrenadors i ha esdevingut un esport massiu amb una àmplia tasca de conscienciació, promoció i formació. I el projecte esportiu i social creix cada any amb noves iniciatives i projectes que el club dissenya i desenvolupa cada any, de manera que és un referent en aquest aspecte a l'illa.

El nombre d'abonats va anar creixent i la campanya 2019-2020 es va arribar als 3.100 abonats.

Campió de la UEFA Futsal Champions League

Els èxits més grans en la història del club van arribar el 2023. El 7 de maig de 2023, a pocs mesos de celebrar els seus 25 anys d'història. El Mallorca Palma Futsal va aconseguir el primer títol del seu palmarès com a equip d'elit i va conquerir la UEFA Futsal Champions League en una final extraordinària. Sens dubte, l'èxit més gran fins llavors d'una entitat que va sorprendre Europa en la seva estrena en una competició europea i amb una plantilla que formarà part d'una de les gestes més grans de l'esport a les Balears i el futbol sala nacional. Però encara arribaria una altra fita històrica quan van aconseguir proclamar-se campions del món el passat mes de desembre. Va ser a São Paulo, al Brasil, després de guanyar en la tanda de penals al Cascavel en el partit pel títol de la Copa Intercontinental. És el segon títol en els 25 anys d'història del club mallorquí que han aconseguit dur el nom de Mallorca i de les Illes Balears arreu del món.

Palmarès del Palma Futsal en els seus 25 anys d'història

Campió de la Copa Intercontinental (2023)
Campió de la UEFA Futsal Champions League (2023)
Subcampió de la Primera Divisió (2022)
Subcampió de la Supercopa d'Espanya (2022)
Subcampió de la Copa del Rei (2016)
Campió de Divisió de Plata (2008 i 2010)

El Palma Futsal passeja el nom de la nostra comunitat arreu de tot Europa i davant dels millors equips del món. Simbolitza mitjançant la seva fundació els valors de l'esport en general (no només del futbol en particular), com ara l'esforç, la humilitat, la disciplina i la constància. Ajuda més de 2.000 infants de tots els esports en general. Després de 25 anys és un projecte consolidat i un model de gestió esportiva i empresarial al més alt nivell.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva excel·lent trajectòria professional en l'àmbit esportiu, per ser un referent dels valors com l'esforç, la disciplina i la constància, i per la seva projecció especial fora de de les Illes Balears.

Maria Francesca Caldentey Oliver, *Mariona Caldentey* (Felanitx, 1996)

És una futbolista mallorquina que juga de davantera al FC Barcelona de la Primera Divisió i té una enorme capacitat goleadora, atès que pot jugar en qualsevol de les posicions d'atacant o fins i tot d'interior.

Va néixer a Felanitx, és graduada en Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport i ha manifestat la seva intenció de ser professora i dedicar-se a la docència. Està molt lligada al seu poble, on als cinc anys va començar a jugar a futbol. Des del 2020 el camp municipal de Felanitx du el seu nom.

La seva trajectòria va començar al Collerense, equip referent del futbol femení balear. Va debutar a Primera Divisió amb només 15 anys i va disputar dues temporades en la Lliga Iberdrola amb el Collerense. Al Coll d'en Rabassa hi va jugar fins als divuit anys, quan va fitxar pel FC

Barcelona.

El Barça és l'equip de la seva vida, tot i no haver-se format a la Masia. Va fitxar pel conjunt blaugrana el 2014 i en la seva primera temporada al Barça es va proclamar campiona de la Copa Catalunya i de la Lliga espanyola amb les seves companyes, de manera que es va convertir en la jugadora revelació de l'equip.

La temporada 2015-2016, ja com a club professional, l'equip va aconseguir classificar-se per a la final de la Copa de la Reina i també van ser subcampiones de Lliga. En la temporada 2016-2017, Mariona i el Barça van arribar a les semifinals de la de la Lliga de Campiones per primera vegada.

Mariona, però, també ha viscut moments complicats al Barça. La seva quarta temporada com blaugrana va estar marcada per una greu lesió que la va tenir allunyada quatre mesos dels terrenys de joc. Va acabar la temporada amb catorze partits jugats en lliga i vuit gols. El 2018 es va tornar a lesionar mentre estava concentrada amb la selecció espanyola, un fet que li va impedir començar la temporada amb normalitat. Tot i això, el 2019 el club va renovar la mallorquina fins al 2022.

Amb els anys, Mariona Caldentey s'ha convertit en una peça clau del FC Barcelona. La mallorquina és l'autora de gols històrics, com el de la final de la Copa de la Reina del 2018, en el minut 122 de la pròrroga davant l'Atlètic de Madrid, o el que classifica el Barça per a la final de la Lliga de Campiones del 2019 contra el Bayern de Múnic.

La felanitxera també ha estat un dels puntals de la selecció espanyola, des de la categoria sub 19. El 2017 va fer el seu debut amb l'absoluta.

El seu palmarès és envejable. Amb el FC Barcelona ha assolit 5 Lligues (2014/15 - 2019/20 - 2020/21 - 2021/22 - 2022/23), 4 Copes de la Reina (2016/17 - 2017/18 - 2019/20 - 2020/21), 3 Supercopes d'Espanya (2019/20 - 2021/22 i 2022/23) i 2 UEFA Women's Champions League (2020/21 - 2022/23).

Amb la selecció espanyola absoluta, la mallorquina es va proclamar campiona del món l'any 2023 al Mundial d'Austràlia i Nova Zelanda. Als 27 anys, és el primer títol de Mariona Caldentey amb el combinat nacional.

Sens dubte, el 2023 va ser un any per emmarcar. La mateixa temporada Mariona Caldentey va assolir el seu primer títol mundial (i el primer amb la selecció) i es va proclamar campiona de la Lliga de Campiones amb el FC Barcelona.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva brillant trajectòria com a esportista de primer nivell, per ser un referent dels valors com l'esforç, la disciplina i la constància, i per la seva projecció especial fora de les Illes Balears.

Catalina Coll Lluh, *Cata Coll* (Pòrtol, 2001)

És una futbolista mallorquina que juga de portera al FC Barcelona de la Primera Divisió.

Es va formar al Collerense, on va arribar l'any 2016. Va jugar tres temporades al primer equip del club de Segona Divisió, i en la darrera temporada va ser una de les peces clau en la consecució de l'ascens a la nova Lliga Reto Iberdrola.

Cata Coll va destacar amb la selecció espanyola sub 17. El 2018 va ser una de les capitanes en l'històric triomf de la selecció sub 17 al Mundial, en què va aconseguir el Guant d'Or. I el mateix any va ser subcampiona amb la sub 20 a França, on va ser titular amb només disset anys. Gràcies al pes assolit en el seu equip i també amb la selecció espanyola, Cata Coll va despertar l'interès de clubs de Primera Divisió que la veien com una gran promesa. El Barça la va fitxar el 2019 fins al 2023, però va jugar cedida al Sevilla, de Primera Divisió, per disposar de minuts. A poc a poc es va convertir en la portera referent de l'equip andalús, amb el qual va disputar setze partits de lliga.

El 2020 Cata Coll va retornar al Barça i va haver de fer-se lloc sota els pals perquè l'equip comptava ja amb Sandra Paños, portera consolidada. Una lesió de Paños li va obrir la porta per demostrar de què era capaç. Va ser decisiva en alguns partits, com en el de la Lliga contra l'Atlètic de Madrid. Aquella mateixa temporada va debutar a la Lliga de Campiones en un partit de classificació davant el PSV que l'equip va guanyar. El mes de desembre, però, es va lesionar i fins al març de 2021 no va rebre l'alta mèdica. La temporada 2021-2022 va ser la més complicada perquè va patir una de les pitjors lesions per a una futbolista. Es va rompre el lligament anterior creuat del genoll esquerre i va dir adeu a la temporada.

Tot i la lesió, la de Pòrtol va renovar contracte fins al 2026. Cata Coll ha passat de ser una promesa de la porteria blaugrana a ser una realitat.

El 2023 va debutar per primera vegada amb la selecció espanyola absoluta en els vuitens de final del Mundial d'Austràlia i Nova Zelanda, on es va proclamar campiona del món com a portera titular en la fase final de la competició.

En el seu palmarès destaquen els títols assolits amb el FC Barcelona: 3 Lligues (2020/21 - 2021/22 - 2022/23), 2 Copes de la Reina (2020/21 - 2021/22), 2 Supercopes d'Espanya (2021/22 - 2022/23) i 2 Lligues de Campiones (2020/21 - 2022/23). Amb la selecció espanyola va aconseguir 1 Mundial Sub 17 (2017/18), un Europeu Sub 17 (2017/18) i 1 Mundial (2023).

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva brillant trajectòria com a esportista de primer nivell, per ser un referent dels valors com l'esforç, la disciplina i la constància, i per la seva projecció especial fora de les Illes Balears.

Gabriel Sampol Mayol (a títol pòstum)

Gabriel Sampol, nascut a Montuiri (Mallorca) el 1936, president del Grup Sampol, empresa que va fundar el seu pare, José Sampol Arbona el 1934, va dedicar tota la vida professional a l'empresa familiar, que es va convertir en una de les principals multinacionals dedicades al sector energètic.

El pare de Gabriel el 1934 va fundar l'empresa Casa Sampol, al principi dedicada a la fabricació i reparació d'aparells de ràdio. El 1939, i en una Mallorca on proliferaven indústries i fàbriques de tota mena (sabates, vidre, tractors), l'empresa va començar a funcionar com a instal·ladora d'electricitat i subministradora de grups electrògens. El seu creixement va ser imparable.

Actualment, Sampol és un grup multinacional de capital 100 % familiar amb una àmplia trajectòria i dedicat al desenvolupament i execució de projectes d'enginyeria aplicada a l'àmbit del sector energètic, amb especial focus en les energies renovables, la digitalització, les telecomunicacions i les instal·lacions integrals, que aposta per la innovació i sostenibilitat.

El grup té presència permanent a Espanya, Itàlia, Mèxic, la República Dominicana, Jamaica, Panamà, Colòmbia, Puerto Rico, Hondures, Aruba, Perú, Canadà i Cap Verd, al llarg dels seus anys d'història ha desenvolupat projectes internacionals a molts països i continents. Sampol se situa com a líder al sector i com a referent per a companyies estrangeres.

Dels molts guardons i premis rebuts en reconeixement a la seva trajectòria, el juliol del 2011, Gabriel Sampol va rebre la medalla del Mèrit al Treball, que destacava el seu esperit emprenedor i la seva dedicació absoluta a la feina. Així mateix, la Facultat d'Economia i Empreses de la Universitat de les Illes Balears li va atorgar el màxim reconeixement que lliura la institució per la seva reeixida carrera com a empresari innovador i emprenedor.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria empresarial, la seva feina incansable, la seva exitosa carrera com a empresari innovador i emprenedor, i per ser un referent de les Illes Balears en el desenvolupament i l'execució de projectes d'enginyeria aplicada a l'àmbit del sector energètic.

Menorca Talaiòtica

Menorca Talaiòtica (1600 aC - 123 aC) és la crònica d'una cultura que, amb un esforç titànic, va aconseguir aixecar multitud de construccions ciclòpies a l'illa de Menorca. Després de més de 13 anys des de la presentació de la seva candidatura, al setembre de 2023, el Comitè de Patrimoni Mundial, reunit a Riad (l'Aràbia Saudita), va anunciar la incorporació de la candidatura «Menorca Talaiòtica. Una odissea ciclòpia insular» a la llista de Patrimoni Mundial de la UNESCO, el més prestigiós reconeixement al principal patrimoni arqueològic i cultural de Menorca.

Aquest reconeixement internacional va destacar el «valor universal excepcional» del llegat prehistòric de l'illa, en què es poden observar els vestigis més importants d'aquesta cultura en els més dels seus 280 jaciments.

Les construccions ciclòpies aixecades amb blocs de pedra de gran grandària, com les conegudes taules, una construcció megalítica en forma de T; els talaiots, enormes torres de vigilància, o les navetes, un tipus de construcció funerària en forma de vaixell invertit, formen part ja del Patrimoni Mundial de la UNESCO.

Aquesta fita suposa un impuls sense precedents per gestionar el nostre patrimoni, protegir-lo i preservar-lo per a les generacions futures.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la feina feta amb èxit per assolir la inclusió del llegat talaiòtic de l'illa de Menorca en la llista de Patrimoni de la Humanitat.

Beatriz Morales-Nin

Beatriz Morales-Nin és una ecòloga marina experta en peixos i en gestió sostenible de recursos pesquers reconeguda internacionalment. És la major experta espanyola en estudis d'esclerocronologia (datació de l'edat i de la composició química de teixits calcificats) i el seu principal camp de recerca són els otòlits de peixos.

Va iniciar els estudis de Biologia l'any 1970 a la Universitat de Barcelona, on es va graduar l'any 1978 i es va doctorar l'any 1984. Va aconseguir la plaça de científica titular a l'Institut de Ciències de la Mar (ICM) l'any 1986 i, posteriorment, l'any 1989, va sol·licitar el trasllat a Mallorca, a l'Institut Mediterrani d'Estudis Avançats (IMEDEA), on actualment és professora de recerca. Va ser directora d'aquest institut durant deu anys (2008-2016) i actualment és professora de recerca del Consell Superior de Recerques Científiques (CSIC) en aquest mateix institut.

Ha estat la primera dona gestora del Pla Nacional de Ciència i Tecnologia Marina, i coordinadora d'una gran xarxa d'òrgans finançadors de recerca europeus i de diversos projectes europeus.

Durant la seva carrera professional ha publicat més de 250 articles de recerca, set llibres i dinou capítols de diverses publicacions. Ha participat directament en més de 82 projectes científics i els seus estudis han generat informació important per a la gestió pesquera o l'anàlisi dels canvis en els ecosistemes deguts al canvi climàtic.

La investigadora ha rebut múltiples guardons al llarg de la seva trajectòria com el guardó Oceans 2020, concedit per la Societat Atlàntica d'Oceanògrafs, en reconeixement de la seva contribució a les ciències marines i la conscienciació social en defensa dels oceans.

Premi Ramon Llull en reconeixement a la seva contribució cabdal a l'estudi del nostre ecosistema marí i la conservació de les espècies pesqueres, i per promoure el protagonisme de les dones en el món de la ciència.

Joan Planells Ripoll

Sacerdot i historiador que ha desenvolupat una tasca essencial en el món de la docència a l'illa d'Eivissa i també una destacada tasca d'estudi i d'investigació històrica que ha fet dels seus treballs obres de lectura obligada per conèixer en profunditat la cultura, les tradicions i la idiosincràsia de la societat eivissenca. Autor de nombrosos articles de caire històric, preferentment publicats a les revistes *Eivissa* i *El Pitiús*, són destacables els seus estudis sobre els ordes religiosos i els preveres de l'illa, així com nombrosos treballs dedicats a l'ensenyament, els cognoms i les famílies de les Pitiüses. A més, ha publicat nombrosos articles relacionats amb la història de metges, apotecaris, advocats, notaris, barbers i altres professions a l'illa d'Eivissa. Ha participat activament en els Cursos Eivissencs de Cultura i ha publicat, juntament amb els historiadors Antoni Ferrer i Joan Josep Serra, el llibre *Del camp a la ciutat. Les finques i les cases de l'exemple de la ciutat d'Eivissa*.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva tasca inestimable en l'àmbit de la docència, l'estudi i la investigació històrica, i per la seva contribució al coneixement de la cultura, les tradicions i la idiosincràsia de la societat eivissenca.

Teresa Costa Castelló (a títol pòstum)

Teresa Costa Castelló (Formentera, 1974-2022) va estudiar a l'escola de Sant Francesc i a l'Institut Marc Ferrer per després diplomar-se en magisteri a la UIB. Va treballar uns anys a la Secretaria de l'Institut fins que va aprovar les oposicions i va començar la seva trajectòria com a mestra a l'escola pública de Sant Ferran, on va ocupar diversos càrrecs directius. En fou la cap d'estudis i posteriorment la directora, fins que va emmalaltir el 2017. Es va comprometre i va prendre part activa en la vida parroquial de l'illa, fent de voluntària en els anys que Formentera tenia una secció pròpia de Mans Unides. El 2007, conjuntament amb altres membres actius de la parròquia de Sant Francesc, va fundar l'ONG Formenterers Solidaris, de la qual fou la secretària i l'ànima fins al moment de la seva mort. Amb diversos projectes cooperatius més enllà de la nostra illa, Formenterers Solidaris esdevingué clau a assistir els més desafavorits de Formentera durant la crisi social provocada durant la pandèmia. Teresa Costa també va ser una de les grans balladores de la colla Els Pastorells, entitat en la qual també es va implicar en la junta directiva. La música també formava part de les seves passions i va cantar en el grup local de versions Gleps n'Dhulls, en La 22 i formava part del Cor Polifònic de l'Església i del cor de l'Escola Municipal de Música. Entre el 2010 i 2011 es va encarregar de fer un recull escrit de les gloses que Vicent Jeroni des Racó recitava en algunes celebracions, treballant colze a colze amb ell, en un projecte que al final esdevindria un llibre de referència de la cultura popular formenterera, *100 gloses de Vicent Jeroni i unes més de regateig*. Teresa Costa serà recordada pel seu caràcter fort i generós, la seva capacitat de treball i organització i la lucidesa amb la qual decidia fer les coses. Per a moltes persones de Formentera, Teresa va ser un exemple per l'enteresa i la dignitat amb la qual va afrontar la malaltia tots aquests anys de tractaments i recaigudes.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva tasca educativa, del seu compromís desinteressat i la seva excepcional tasca humanitària de voluntariat a les persones més desafavorides.

Llorenç Rosselló Horrach (nom artístic Lorenzo Santamaría)

Llorenç Santamaria va néixer el 21 de febrer de 1946 a Santa Maria del Camí. Va agafar el seu nom artístic del seu poble. La seva afició a la música va començar des de ben petit, quan li regalaren una harmònica i escoltava a la ràdio a ca seva la música francesa i italiana. Sempre va ser molt avançat al seu temps. És un home fet a si mateix, en la seva vida laboral ha fet de tot. Primer de fuster, que era l'ofici del pare; després, amb un oncle de la seva mare que tenia una fàbrica de gasoses i sifons i l'ajudava a repartir. Mentre anava de copilot en el camió aprofitava el temps per estudiar solfeig. Va ser repartint altres productes de xocolata a Palma que va conèixer a un músic que era dependent d'una botiga de discs. Necessitaven un cantant i així va començar tot. Primer es van dir Els Xilings, després Els Fugitius, fins que com a grup Z-66 van venir els primers enregistraments. Durant el boom turístic dels anys 70, va començar com a solista, i el seu èxit amb el públic femení, continua fins ara. Aquest aspecte atractiu del cantant li va obrir camí per fer una certa carrera cinematogràfica. Es va estrenar amb

Viva o muera don Juan Tenorio, de Tomás Aznar, amb Àngela Molina, Massiel i Paquita Rico. També va rodar espots publicitaris amb Margot Hemingway, Sydney Rome i Bárbara Rey. El 1985 va publicar un disc en català, *Entre cella i cella*, que conté una versió en català de «Mediterráneo», de Joan Manuel Serrat.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva inestimable aportació al món de la cultura en el camp de la música.

Sebastià Pons (30 anys des que va iniciar la seva carrera artística i 20 anys des que va inaugurar la seva primera col·lecció individual a Nova York)

Sebastià Pons, nascut a s'Alqueria Blanca l'any 1972, fou becat per l'Institut Balear de Disseny l'any 1991, la qual cosa li va permetre accedir a la prestigiosa escola d'art, disseny i moda Saint Martins, a Londres.

Abans de llançar la seva signatura homònima el 2003, Sebastià Pons va acompanyar durant molts anys i col·leccions dos dels majors disruptors de la moda del segle XXI: Miquel Adrover i Alexander McQueen.

El 2008 es va retirar d'escena, va canviar la passarel·la per les aules de l'IED de Barcelona —on és director creatiu dels projectes de fi de carrera— i Nova York per s'Alqueria Blanca, per a estar més prop dels seus.

Allà va decidir apostar per una moda artesana i sostenible basada en les arrels de la nostra terra, amb el projecte Muchache. Entre els seus premis destaquen el premi al millor dissenyador de l'any concedit pel Consell de Dissenyadors de Moda d'Amèrica i el Premi Onda Cero Mallorca 2023 de Disseny i Tendències.

Premi Ramon Llull en reconeixement de la seva trajectòria dins el món de la moda i el seu compromís per mantenir les tradicions mallorquines en el món del disseny.

Segon. Publicar aquest Acord en el *Butlletí Oficial de les Illes Balears*.

Palma, 16 de febrer de 2024

La secretària del Consell de Govern

Antònia Maria Estarellas Torrens

